

ÜVEGES TAMÁS

KIS KOCKÁS ABROSZ A TEGNAPON

mert a kapu azért van hogy azon induljunk vagy ha jobban tetszik megérkezzünk emlékszem egy képre valaha míves mára megkopott kapu tövében állt az öreg fekete bő nadrág fényesre vakszolt csizma hófehérre mosott vászoning fekete mellény zsebében a még kézmeleg pipa némi dohány hófehér bajszát még a szél sem kócolta arcának ráncai külön írtak történelmet szemében egy emberöltő egyenesen fiatal-öregén állt a kapuban és nézett nézett maga elé ilyen a kapu mely elenged visszavár vagy olyan amit nem látsz mégis rendszeresen átléped küszöbét olyan ahol felnöttem ahol nagyapámmal oly sokat jártam nyaranta majd mindennap a szőlőbe mentük átlépve a Fábián kapu küszöbét a pontot ahol találkozott város és annak határa átlépve a kaput új világba érkezett az ember távol Miskolc gyáraitól zajától a jól megszokott füsttől a gyárak dudaszavát vagy a Gömörre érkező vonatok füttyét még hallva / kint de mégsem / útközben nagyapám meséi háborúról ötvenhatról a hatvanas évek konszolidálódó idejéről a történetei nem hasonlítottak az iskolában hallottakra gondoltam is hogy miket beszél az öreg hisz a könyvekben mást írnak csak később jöttem rá vannak kik a történelmet írják s vannak kik átéltek hisz a történelem irodalom aki nem élte át ki kell azt találja szertartása volt az ilyen utaknak a László Jenő utcai kicsi ház mögött állt a kamra és a tyúktól nagyapám indulás előtt még ránézett a tyúkokra a nyulakra miközben nagyanyám a hátizsákba rakta a két csík szalonnát a kenyeret s a hagymát aztán mikor az öreg a jószágokat ellenőrizte a kamrából előhozta a kerékpárt azt a mindig irigyelt masinát fekete kopott az első keréknél alumínium táblán a neve a táblát még ma is őrzöm ennyi maradt a csodából és a kormány aminek nem gumi hanem fa a burkolata az én bordó kis Csepelem olyan volt mellette mint egy félresikerült nem kívánt gyerek csillogott az meg villogott de valami mégis hiányzott belőle ami a másokban vonzott a hátizsákot nagyanyám felsegítette nagyapám hátára majd elköszöntünk mondván délutánra megjövünk így indultunk Fábián kapu majd a sarkon az öreg fűszeres boltja Bábonyibérc később a bokroktól benőtt út amin keresztül a Király hegyre jutottunk az út mentén kis házak bodegák néhány kutya mérgesen játékosan ugatták kattogó kerekeink és az ismert megálló a kút amit sosem mertem megközelíteni félve hogy szelleme magával ragad nagyapám mesélte egy orosz katona holttestét dobták bele a kutaktól különben is retteg a gyerek dehogy odalent még egy orosz is várja az már több volt mint aggasztó aztán lassan a földekhez érve minden alkalommal megtudtam melyik szelet kié volt s kitől vette el tévesztéskor az állam hogy később mégis kapjon valami kis művelni valót igazából ezekből az utakból legjobban mégis a szalonna izgatott illetve annak az ünnepe

nagyapám kapált tetejezte kötözte a szőlőt addig én tettem vettem a cseresznyefa vagy az egres környékén persze inkább vettem néhány bogyót csak az íze végett / kint de mégsem / távol Miskolctól mégis Miskolcon mindig úgy gondoltam ilyen hely a világon máshol nem létezik nem létezhet itt a szőlő levele is másként eresedik másként telik meg nedűvel szemefura világ a mi világunk miközben retrobulinak néznek egy szalonnaszírtól foltos hátizsákot addig ez marad az igazi csoda gyerekkorom lassan ködbe vesző napról napra szebb világa

ÜVEGES TAMÁS

KICSIT BABONÁS A HANGULATOM MÁMA

babonás

babonás

babonás

babonás

kicsit

babonás

a hangulatom máma

kicsit belém szállt a szerencsétlenség

vagy mi

kellene némi szerencse

ha lenne

valami

péntek

valami

étek

valamit

vétek

pár lépést vagy csak

téged

na az vétek

ha volna én vétkem

én vétkem

én igen nagy vétkem

én igen

csak tépem

vagy mégsem

de értem
hogy a mélységből kiáltok
az ég felé
péntek van
Péntek vagy
én vétkem
Péntekem vagy
sorsonás
sorson ás
sorso nás
sors onás
kicsit
osonás
sorstalan zuhanás
és megint ás
vagy mi
mindig ás
a történelem
börtöne
á
ezek a történészek
nem lesz ez jó semmire
senkire nem
ástam még
keresztet
13 ránc
van a bokámon
a zokni pont
annyit gyúrt rá
mint amikor várom
a hontalan lepkét a gáton
vagy hol
ha látom
te van

te vagy

én vétkem te vagy

vétkesen tiszta

igaz

messze már a virradat

ÜVEGES TAMÁS: CÍMTELEN RÍMTELEN TELEN-TALAN SZÖSSZENET

boldog
dolgok
foltok
tok
átok
rátok
barátok
ha láttok
szomorkodni
könnyekben tespedni
szenvedni
részegen szomjazni
ázni
fázni
eget szitkozva rázni
hogya hallja meg
kinek rest a füle
utálok
minden pillanatot
mit az elmúlt évek kötöttek gúzsba
hogya utálok
minden percet mit
engedtem elraboljanak
hogya nem ráztam korábban
nem győztem le magam
hagytam
hagytam
hagytam
hogya ne legyek önmagam
legyek csak egy szög a fában
szög a bedeszkázott részben
rozsdá járta át védtelen szívem

(hű de fennkölt lettem)

kopottak-e szavak
sosema álltak jól
csak untatnak
nem hatnak
most pedig már
nem akarok mást csak
csak szárítkozni a napon
hagyaon békén mindenki
ha én hagyom
szabadon
távol szerelmes suttogások
zajától
csörömpölő
kongó
sosema volt érzésektől

miket hazudtak
nekem
sosema volt hangalakok
alakok
anyagtalan hanyagok
hagyaon
magamra
utamra lépni
hagyaon
szabadon
mert ma végre
boldog vagyok
levetek minden
nyűgös pillanatot
zűrös évadot
had pihenjen
a rizsporos paróka
az ócska
fogatlan fogason
a kopott krumpliorra sem kell
most
magára hagyom
mától nem sminkelek
nem kell púder takarja
mosolyom
megráztam a kócos felhőt
s kedvemre
új kedvet hozott
nem érdekelnek már
a búsképű
kóbor szóra sem érdemes
tolvaj Claudiusok

(látod a lendület már megint elkapott)

pedig pihen a paróka
krumpliorra
és a púderes doboz
de nem bánom
mert boldog vagyok
akarok
boldog lenni
végre nem a szög
hanem a deszka lenni
kit nem bántanak
a rozsdás vasdarabok
maradok
boldog maradok
ha akarod
ha nem akarod